

1

EEN TIJD VAN DWAASHEID

‘Sommigen worden tot Christus gebracht op een soevereine evangelische wijze. De Heere doet dit, door met slechts enkele woorden van liefde elk werk van de wet op te slokken. Terstond neemt Hij een mens van meet af aan gevangen, zoals Zacheüs en anderen, die na een woord door Christus gesproken, alles verlieten en Hem volgden. Wij horen niets van een afhandelend werk van de wet voordat zij zich aan Christus Jezus verbonden.’

William Guthrie, *Des christens groot interest*

Wanneer ik dit verslag schrijf van de genadige en soevereine handelingen van de Heere met mijn zoon, dan zou ik ook nog iets willen vertellen over mijn zielsworstelingen voor hem. Die worstelingen duurden 22 jaren lang en mijn vrouw heeft die ten volle gedeeld.

Ik voel een stil en heilig vermaak nu ik dit schrijf. Ik hoop dat die lieve Heere enige biddende ouders wil bemoedigen; ouders die een of meerdere kinderen hebben voor wie vele gebeden nog

onverhoord voor de troon van die lieve Verlosser liggen. Tegen deze ouders zou ik willen zeggen: 'Geef het niet op, zolang er nog enig leven in hun lichamen is.'

Ik denk dat voor de grote apostel Paulus, van alle geestelijke kinderen voor wie hij geworsteld had, en die hij voort had mogen brengen, niet één kind zo dierbaar was als Onésimus. Waarom? Ik durf dit te zeggen: 'omdat hij hem in zijn banden geteeld had' (zie Fil.: 10). Dit maakt de wedergeboorte van mijn zoon voor mij zo zoet en dierbaar. Ik gevoel dat ik hem door Gods zoete genade in mijn banden geteeld heb. Ongeveer 22 jaren lang *arbeidde ik* om hem te *baren* (vgl. Gal. 4:19) en dat zonder veel tussenpozen. Wat was dat bij tijden toch een bittere arbeid! Maar het was vooral bitter tijdens de eerste tien weken van zijn laatste ziekte. Dag en nacht worstelde ik wanneer ik wakker was. Ik mag geloven dat de Heere mij enige onderwerping gaf, juist toen ik aan het einde van die tien weken vreesde dat ik het maar moest opgeven en wegzong in wanhoop.

Toen mijn zoon minder dan twee jaar oud was, kreeg hij een ziekte waarvan ik vreesde dat die zou eindigen in zijn dood. Wij, zijn ouders, hielden zó veel van hem, dat de gedachte aan het afscheid nemen ons erg zwaar toescheen. O, wat smeekten wij God of Hij hem voor ons zou willen sparen. Ach, sindsdien heb ik vele, vele malen gewenst dat de Heere onze gebeden voor zijn leven maar niet verhoord had.

Vanaf deze tijd baden wij of hij door genade geroepen zou mogen worden en dat hij al vroeg, in de bloei van zijn leven, genade zou mogen vinden. Ik neem aan dat alle godzalige ouders daar

wel om bidden. Toen hij ongeveer veertien jaar oud was, dachten wij beiden dat er een zeer waarachtig en voorspoedig werk der genade in zijn hart begonnen was. Wij hadden er zelfs geen twijfels over. Op een keer waren de heiligheid en gerechtigheid van God tot zo'n verschrikking voor hem, dat hij verschillende nachten niet kon slapen. Op een nacht heeft hij zelfs helemaal niet geslapen. Enige tijd daarna kwam hij tijdens een preek van ds. E. Vinall³ onder zware overtuigingen. Hij was geheel verbroken en zó versmolten, dat hij hilde en snikte toen hij weer thuiskwam. Ds. Vinall had gesproken over de verschillende vrezen van Gods volk. Dit gaf hem hoop dat *zijn* vrezen dezelfde waren als die van hen. De vreugde die deze hoop in die tijd gaf, was de reden dat hij zo hard moest huilen.

Kort hierna ging hij van school af om te werken. Hoewel hij voor een tijd met ons meeding om het Evangelie te horen, droogden al die schijnbaar goede zaken langzamerhand geheel op. Hij had net zo weinig godsdienst (zelfs wat het uiterlijke betreft) als dat een lijk leven in zich heeft. Vanaf die tijd tot een maand voor zijn dood was hij een agnost of atheïst.

Vanaf zijn jonge jaren was hij gek van muziek en voordat hij twintig jaar oud was, werd hij een populaire pianist. Op 22-jarige leeftijd trouwde hij. Zijn vrouw was het tegenovergestelde van degene die wij voor hem gekozen zouden hebben. Zij had een mooie stem en door middel van de lessen die hij gaf werd

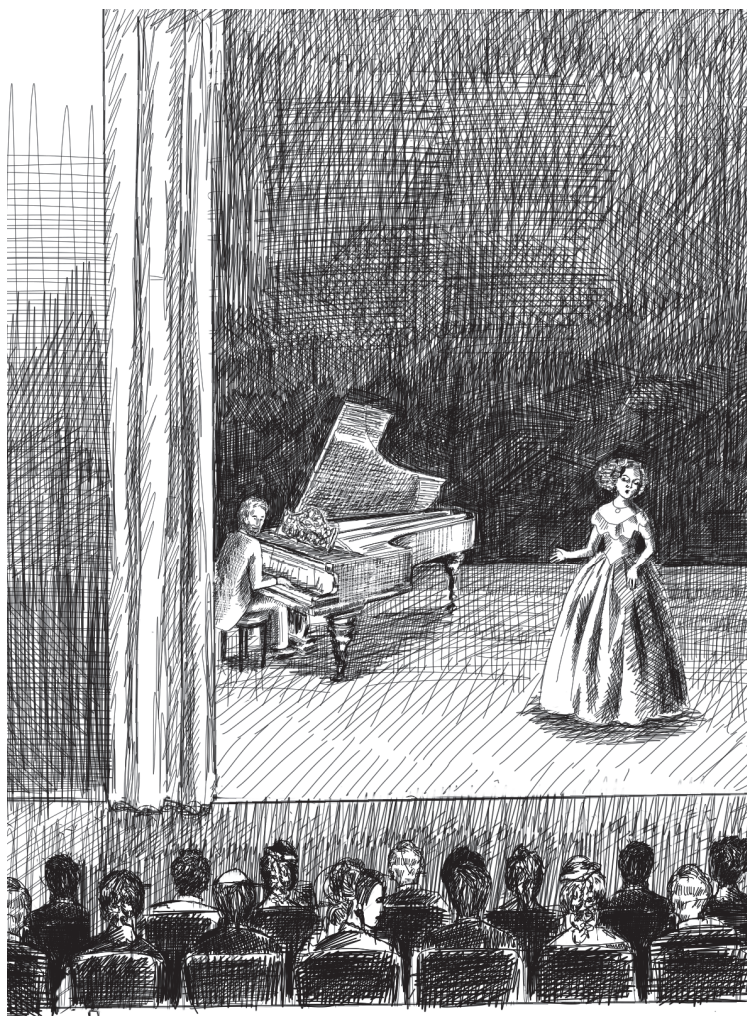
3 Ds. Edward Vinall (1803-1880) was een groot deel van zijn leven predikant te Hildenborough. Hij was een zoon van ds. John Vinall.

zij een professionele zangeres. Kort daarna begon zij ook in het openbaar te zingen. Vanaf die tijd was zijn leven negen jaren lang één grote aaneenschakeling van plezier.

O, wat stegen er veel zuchten op uit mijn hart toen ik hem verder en verder zag afdwalen van alles wat godzalig was. Aan het einde van die negen jaren moest mijn zoon echter een vreselijk en verpletterend huiselijk leed ondergaan. Zijn leven was vergald en werd ondraaglijk. Hij maakte een plan om een einde aan zijn leven te maken. Toen hij echter dit vreselijke plan wilde uitvoeren, kwam hij een collega tegen. Die collega schrok van de vreemde blik in zijn ogen en wilde hem niet alleen laten, totdat hij weer veilig thuisgekomen was. Zo heeft de Heere hem in die tijd gered.

Nu was zijn arme leven vol ellende. Hij kreeg twee lange, ernstige ziektes en beide keren was hij nabij de dood. Zijn genezingen schenen een wonder. Alleen de ouders die de waarde van de ziel van hun kind kennen, kunnen zich iets van de worstelingen voor zijn ziel voorstellen. De zware beproevingen met betrekking tot zijn werk en andere moeilijkheden vermeerderden zeer, zodat hij opnieuw verzocht werd om de hand aan zijn eigen leven te slaan. Opnieuw werd hij wonderlijk bewaard.

*Laat atheïsten tevergeefs praten over toeval,
Ik wil het Rad aanbidden (Ez. 1),
Dat elk voorval leidt en regeert,
Hetwelk de engelen niet uit kunnen denken.*

James Burn verzorgde samen met zijn vrouw concerten.